

ELŐFIZETESI AR:

Negyedévre . 1 frt 25 kr. = 2 kor. 50 fl
Félévre . . . 2 . 50 . = 5 . — .
Egész évre . 5 . — . = 10 . — .

Megjelenik minden szerdán és szombaton.

Egyes szám ára 7 kr. = 14 fillér.

Egyes példányok Groszman J. antiquar üz-
etében, Falkenstein Soma dohánytőzsdéjé-
ben, Nagy Lajos, Groszmann J., Gubás F. és
Hesz Jenő fűszerkereskedésében kaphatók.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG:
hova a lap szellemi részét illető köz-
lemények küldendők:
Városháztér 4. szám.
(Markó-ház.)
Szerkesztő otthon található egész nap.

KIADÓHIVATAL:
hova a nyiltterek, hirdetések és elő-
zetési díjak, valamint reklamációt
küldendők:

Wesselényi Géza
könyvnyomdája
Széchenyi-utca 45. sz.

POLITIKAI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI, TANÜGYI ÉS HELYIÉRDEKŰ LAP.

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

A megyei basák.

(*) A vármegyei rendszer és az önkormányzat felett a kormány két évvel ezelőtt meghúzta a halálharangot és pedig egy erősen felszerelt nagy törvénytervezettel. A javaslat azonban megbukott, illetve a kormány azt visszavonta s annak 2 szakaszát, mint elfogadottat szentesítette. Hasonló játékot még törvényvel s országos képvisellel nem játszott senki, mint ezen javaslatok apja: Szapáry Gyula gróf.

Azóta a közigazgatás államosításának kérdése csendes pihen a kormánypárti agyakban s csak mint elkárhozott lélek jár fel olykor halottaiból, hogy ijessze a kétkedő, bizakodó elméket.

Az nem lehetetlen, hogy ez az agyrém testet fog ölteni, hogy a vármegyéket megölni, a szabad szót elfojtani fogják azok, a kiknek az nem tetszik, ha az igazságot szemébe mondják. De még ettől az időtől messze vagyunk, még addig sokat kell beszélni, sok főispánt ki-nevezni, sokat meneszteni. Még addig a rendelkezési alapot, ezt az állami kortestár-czát, sokszor meg kell tömni az ország pénzével és sokszor kell abból még a drága voxokat megvásárolni, ad maiorem Dei gloriam.

De ezt az időt is majd csak kibőjtölik azok, a kiknek az államosított közigazgatás a malmukra hajtja a vizet és pedig annál könynyebben, mert ők a hatalom boldog birtokosai, s nekik van okuk most is jól érezniök magukat s ha valamit akarnak, lesz eszük, hogy az nem fog járni a maguk helyzetének roszabbításával.

A közigazgatás államosításának eszméje nem új dolog s ha olyan emberek volnának az állami gépezet élén, a kik a független magyar nemzeti eszme minden attributumait lelkesülten támogatnák, a kik nem Bécs felé kacsingatnának minduntalan, a kik a közigazgatás államosított hatalmát a diszidens nemzetiségi aspirációk ellen s a magyar állam védelmére akarnák felhasználni; akkor nem, egy szóval sem agítálnánk ezen korszerű eszme ellen. De a mai állapotok nem megnyugtatók, a küszöbön álló rendszerváltoztatás kétségbe-ejtő, az a nemzeti eszmék s a függetlenségi vágy megőlését eredményezné.

És épen ezért kell ellene küzdenünk nekünk, a kik még ma se, a kik még annyi keserves tapasztalat után se mondtunk le arról a sokak által elérhetetlennek nevezett vágyról, hogy ezt az országot teljesen függetlennek, hogy ezt az országot gazdasági és pénzügyi tekintetben is önállóan lássuk.

Ezért tartunk mi minden változástól, ezért félünk mi attól, hogy ha az exponáltabb hivatalokra, méltóságokra olyan emberek hozatnak szóba, a kiktől nem azt tudjuk, hogy a nemzeti törekvéseknek barátja, a kiktől nem úgy vagyunk meggyőződve, hogy testestől-lelkestől tiszta, becsületos meggyőződésből azt cselekszik, a miről azt hiszik, a magyar nemzeti állam javára van.

Tekintsünk el egyelőre a saját vármegyénkben most annyira hangoztatott főispáni válságról, s ne nézzük a főispán-jelölt személyét —

hanem igen azt a rendszert, a mely őt előretolja.

A kormány azokat az embereket, a kiket megunt a saját suitjében látni, a kik a pártérdek szolgálatában testileg-lelkileg kimerültek s erőre, pihenésre vágyakoznak, a kik ellen a parlamentben már olyféle hangok emelkedtek, a melyek a fenyegetés színezetét viselik magukon: szóval, a kik még nem lettek ugyan egészen lehetetlenné, de a kik mostani pozíciójukban mihamarabb lejátszanak a maguk kis játékaikat — vagy a kiknek kortes és egyéb családi és nem családi, kétes és kéte-sebb érdemeit meg kell jutalmazni — azok kapnak hivatalokat. Kaptak azelőtt kataszteri biztosságot, kormány, víz és tűz, filoxera és kolerabiztosságot s most kapnak azon felül még főispánságot is. Tessék választani.

Ez a stallum a legnagyobb hatáskörrel jár. Ezek a kormány végvárai a vidéken, a kiknek meg van adva a jog arra, hogy adót ne fizessenek, hogy a választott tisztviselőket a megyeházából kiboxolják, pénzügyigazgatókat, szolgabirákat és vasuti hivatalnokokat elcsapassanak, áthelyeztessenek, választói joggal nem bíró szelléreket, vasuti indzelléreket és hivatalszolgákat jogtalanul bevegyenek a választási lajstromba s a függetlenségi érzelmű embereket onnan kitöröltessék. Az ilyen főispán nem a közigazgatás feje, hanem a kormánypárt megyei gyülekezetének omnipotens totum faktora, főkortes, a kinek 5 évig egyéb dolga sincs, mint a választási lajstromok gyártására felügyelni s az öt évenként megcsóváló képviselő-választásokat előkészíteni, hogy a kellő pillanathan az emberek eléggé megpuhitva, eléggé terrorizálva legyenek.

Ezek az ugynevezett erélyes főispánok, a megyei basák, — akik a maguk kormány — de nem törvényadta hatalmukkal nyakára ülnek a vármegyének, hogy ott más akarat, mint a kormányé, ne érvényesülhessen.

Hiszen ha ez mind a magyar állameszme érdekében történének s egy erélyes és czéltudatos nemzeti politika kifolyása volna — akkor szerfelett örülnék neki. — De az a sajnos, hogy ennek épen ellenkezője áll: olyan vármegyékbe tesznek ilyen erélyes főispánokat, a melyek tősgyökeres magyarok s azért, hogy ott a nemzeti érzelmek szabad fejlődését elnyomják, tönkre tegyék.

Ez az, a mi elszomorító jelenség. ez az, a mi arra enged következtetni, hogy a mi minisztereink s azok adjunktusai mind bevalónak a hadsereghez —jelző zászlónak.

Báró Vay Béla főgondnoki székfoglalója.

A Nagy-Kaposon, folyó hó 15 én felbontott szavazatok roppant többsége — mint már említettük — br. Vay Bélát, az alsó borsodiegyszéki megye gondnokát Borsodvármegyének főispánját, Ő Felségének valóságos belső titkos tanácsosát hivatva el a drága s nagy kötelességekkel járó örökség átvételére.

És ő átvette azt férfiúi hittel, családja történeti hagyományainak élénk tudatával, alkotmányos kü-

delmek között edzett erejében vetett bizodalommal, Istenben bizó jó reménységgel.

A „Sárospataki Lapok“ a gondviselés újmutatásának tartja azt, hogy br. Vay Béla épen Kaposon, az Erdélyi János szülőföldjén és épen akkor eskü-dött fel a tiszáninneri kerületnek sok nehéz időt látott zászlója alá és vette jobbja és zászlót, mint vezér, a mikor egy fényes nagy közönség hódolt ott az Erdélyi János szellemének, annak a szellemnek, a mely egykor a br. Vay Miklós fenkölt lelkével ölekezve, új időszakot idézett elő a tiszáninneri kerület történetében.

Báró Vay Béla a kaposi gyűlésen a következő székfoglaló beszédet tartotta:

Főtisztelendő Superintendencia
Méltóságos Püspök úr!

Midőn e diszes helyre lett megválasztásom alkalmából szerencsém van felszólalni, első kijelentésem egyszerűen az, hogy a választást jó kálvinistához illő kötelességből is, de hálással és köszönettel elfogadom, mint azt az imént eskümmel is pecsételtem.

Főtisztelendő superintendencia! Fiatalkorom óta vettem részt evangélikus református egyházunk kormányzatában, s alólról kezdve, gyakorlatilag sajátítottam el egyházkormányzatunk régebb s utóbbi éveiben hozott törvényeit, szokásait! De hála isten, nem egyedül állok e téren, sokan vannak buzgó világi uraink között, kik ugyanezt tették, s hogy mégis én reám esett a főtisztelendő superintendencia választása, úgy ezen kitüntetés — érzem — nem annyira saját egyéniségemet, mint a kálvinista kormányzattal s kálvinista küzdelmekkel összenőtt Vay-családot s annak legutolsó s legfényesebb képviselőjét, felejtethet-
len, szeretett nagybátyámat, báró Vay Miklóst illeti.

Nem gyengíti e körülmény hálámat a főtisztelendő superintendencia iránt, de nagyban fokozza kötelességérzetemet és nehezíti állásomat; nehezíti azt, hogy diszes, új hivatalomat kellően betölthessem!

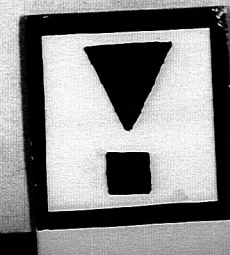
Főtisztelendő superintendencia! Mondhatjuk, hogy elmultak azok az idők, midőn fegyverrel kezünkben kellett vallásszabadságunkat megvédelmezni, zajos országgyűléseken küzdeni vallásunk keresztényi jog-eigenlőségéért, hiszen most üljük a liberális eszmék diadalát; vallásszabadság, vallásegénylőség már természetes, megszokott dolgoknak tekintetnek, mintha azok mindig léteztek volna s fenállásuk, fennmaradásuk immár biztosítva lenne. A mellett avult, leginkább szokásokon, gyakorlatokon alapútt egyházi törvényeink helyett, legutóbbi törvényes zsinatunk határozatai ő felsége által is szentesítve, rendes, össze-vágó egyházi alkotmányt egyházi törvényeket állapítottak meg, melyeket csak tudni s követni kell s minden dolgaink rendben és jól fognak folyni. Hogyne, hiszen a liberális és magyar kormány minden törvényes cselekedeteinkben, hitsorsosaink s a népnevelés és felvilágosodás javát célzó intézkedéseinkben készséggel támogatni fog.

És mégis nem kevesebb bajokkal és veszélyekkel kell küzdenünk, mint eddig. Jelzem e veszélyeket, mert azokat Isten segélyével, erős akarattal, saját erőnkkel megszüntethetjük.

Legtöbb bajaink kútforrása, legnagyobb veszélyeket okozhat a közönyösség, mely leginkább akkor szokott mutatkozni, mikor valakinek jól megy a dolga.

Igy hiába alapítottuk meg egyházi domestica cassánkat, mely oly égető szükségeket pótol, ha azt továbbra is fel nem tartjuk, sőt nem gyarapítjuk, mert minden nap és mindenütt új meg új hiányokat látunk, ide is, oda is szükséges a segítség s ezt többnyire csak az időkben változott viszonyok hozzak magokkal. Ne vonjuk meg tehát ezentul sem filléreinket egyházainktól s iskoláinktól, az anyagi helyzet folytonos javulása az, mi azokat nagyban erősíti.

Főtisztelendő superintendencia! Nem elég csak az, hogy jó kálvinistáknak valljuk magunkat, de szükséges, hogy ne legyünk közönyösek vallásunk és annak gyakorlata iránt. Különösen szükséges, hogy a szülők ne legyenek közönyösek gyermekeiknek mely vallásban neveltetése iránt; hiszen a valószínűleg létesítendő új országos törvény az új ház-

vagy mátkapárokra bizza, hogy egyezzenek meg gyermekeiknek mely vallásbani neveltetése iránt. Ez ellen jórészt fel nem szólhatunk, mert a leendő törvénynek ez intézkedése a liberalizmus és egyéni szabadság kívánalma; de előre kell, hogy figyelmeztessük hitsorsosainkat, hogy ez esetekben ne viselkedjenek közönyösen vallásuk iránt s ne engedjék, hogy őket esetleg vagyoni kérdések, túlságos engedékenység, gyengeség impressionálják, hanem erős köszirt legyen az ő vallási érzületek, melyen minden mellékes más nézet megtörik. Mi nem mondjuk, hogy vallásunk az egyedül üdvözítő vallás; mi nem mondjuk, hogy a ki ezt nem követi, elkárhozik! de tagadjuk e lehető állítást minden más vallásnak és vallásfelekezethez is és ellen bátran állást foglalunk a lelkiismeret szabadsága, a józan ész és erkölcs tan nevében s Krisztus tanai szerint.

Főtiszteletű superintendens! evangélikus református vallásunk nem fél a világosságtól, nem a vizsgálódástól, haladástól, magyarázattól semmi téren, még a tisztán vallási téren sem. Sőt ezt ezeltől is tettük, tesszük és tegyük is; de vigyáznunk kell mindig, hogy a kimondott szó félre ne magyaráztassék, az elvetni szándékolt tiszta mag, a tiszta igazság jó talajba essék, különben sárkányfogakat vetünk. Vigyáznunk kell, hogy a világosság a gyenge szeműeket meg ne vakítsa. Vigyáznunk kell, hogy a philosophia, a philosophálás a gyöngye elméjüket tévútra ne vigye, hogy az egyszer elhibázott logika lépcsőről-lépcsőre ne ragadja őket hamisabbnál-hamisabb következtetésekre, s hogy az, ki csak a kétszer-kétszer hisz, el ne tévelyegjen a végtelen logaritmikus tömkelegébe, hanem eljutva a végtelenségig, álljon meg s csalahatatlanság eredményül állítsa oda az Istent. Hiszen az a sok bú, baj, gond, nyomorúság és kín, mi e földön volt, van és lesz és az, hogy sokszor a jó bűnhődik s a rossz győzedelmeskedik e világon: úgy is sokszor eltántorítja a gyengéket a hittől s istentagadókat, anarkistákat, nihilistákat csinál belőlük.

Ezen az emberi nyomorúságon, az emberi gyengeségen és tévelygésen segíteni a legszebb hivatala minden vallásnak s talán legkönnyebb s legrázkévtetőbb a tiszta, egyszerű és észszerű kálvinista vallásnak. Oh hiveink! nyugodjatok meg e világ bajain, gondjain, lelki és testi nyomorúságain és kínain; ha mindent vesztettetek is, megmarad nektek vigaszul és istábul a hit; az a hit, melyhez legvégül a léglángeszűbb tudós is folyamodik, mikor földi és égi kutatásaiban az örökkévalóságig s a végnélküliséghez eljutott; az a hit, mely a miénk, mely az enyém is. Oh ne mulasszuk el, mint valásunk fő őrői, hiveinknek folyton hangoztatni ez egyszerű két szót, mely mindenben, mindenkin és mindenkoron segít, hogy — van Isten!

Ováció Báró Vay Bélának!

Borsodvármegye bizottsági tagjai rendkívül nagy számban jöttek össze e hó 24-én a megye székházának nagytermében, hogy báró Vay Béla főispán iránt érzett határtalan szeretetüknek, bizalmuknak és ragaszkodásuknak kifejezést adjanak.

Az is célja volt az összehívott értekezletnek hogy — miután a hírlapok tudósítása szerint a főispáni állásra dr. Miklós Gyula országgyűlési képviselő van kiszemelve, az ő kinevezetése ellen állást foglaljon.

Az értekezlet tehát báró Vay Béla iránt ovációt, dr. Miklós Gyula ellen pedig demonstrációt akart rendezni.

Az első egyhangulag, nagy lelkesedés között elhatározott, a második azonban a rendezők hibás taktikája s a felvonult kormánypárti hadak harcziás állásfoglalása miatt megheiusult.

„Szemben állott két erős had!”

Maga dr. Miklós Gyula, tudva azt, hogy ellene demonstráció készül, birt an nyi lelki bátorsággal, hogy megjelent az értekezleten és végig hallgatta a dicsérő hymruszokat úgy, mint az ellene felhangzott szigorú de igazságos kritika szavait. Bizonyára azt hitte, hogy ő Imre király, ki egymaga indult Endre táborába, ezt mondván: „Hadd lássam, ki merészi fölemelni karját a leendő főispán fejére?”

Sajnos, hogy az ellenzék vezérférfiai közül egyedül Bizony Ákos volt az, a ki fölmerte emelni szavát s merészen kimondta le-sújtó ítéletét Borsodvármegye leendő főispánjára. Hja? Nagy dolog ám az, mikor valakit már a biztosan megnyerendő hatalom sugára vesz körül. Annak fénye előtt farkas-sötétséget kapnak olyanok is, a kik eddig tisztán láttak és nagy hangon lármáztak. A leereszkedő kegyes mosoly galvanizálja, vagy — hogy Orczy Gyula szavaival éljünk — hipnotizálja a jövőnek kétes homályába tekintő hazafiakat s a tigrisekből bárányok lesznek. Talán ez volt az oka annak,

hogy az ellenzéki pártok vitézei közül alig egy kettő ment bele a küzdelembe, míg a kormánypárt minden fegyverfogható embere sikra szállt s harczott a jövő nagy boldogságért!

Ezért nem sikerült a demonstráció!

Az értekezlet következőképen folyt le:

Orczy Gyula indítványára Röck Pál korelnöknek megválasztott.

Röck Pál rövid beszéddel elfoglalván az elnöki széket, az értekezletet megnyitottak nyilvánítja.

Botlik Lajos országgyűlési képviselő előadja, hogy a lapok hasábjain hetek óta olvasható az a hír, hogy báró Vay Béla főispán elhagyja állását és egy magasabb állásra fog kinevezetni. Igaz ugyan, hogy ez iránt a legközelebbi közgyűlésen megkérdezett s a főispán úr mindnyájunk örömeire úgy nyilatkozott, hogy ő ezekről a dolgokról semmit sem tud; de ezek a hírek újból felmerültek, a nélkül, hogy demontáltattak volna. Elérkezettnek látja tehát az időt arra nézve, hogy a megye közönsége báró Vay Béla főispán iránti törhetetlen ragaszkodásának és szeretetének kifejezést adjon. Ily értelemben határozati javaslatot terjeszt elő, melyben indítványozza, hogy a megye bizalmának és ragaszkodásának tolmácsolásával a küldöttség bizassék meg, mely fölkerje a főispán urat arra, hogy miután az ő eltávózása egyenlő volna a köznyugalom és béke felzavarásával, a kilátásba helyezett magasabb állást ne foglalja el. hanem maradjon meg továbbra is a megye élén. (Helyeslés.)

Lehoczky Károly rudobányai tanító Bottlik Lajos határozati javaslatának szövegével nincs megegyedve, kéri azért az értekezletet, hogy az ő határozati javaslatát fogadjal el, erre felolvassa a javaslatot, a melyben nem valami hizelgő színben festi le Miklós Gyulát. Elmondja a többek között, hogy Dr. Miklós Gyula ideges temperamentuma, társadalmi és politikai szereplése miatt teljesen alkalmatlan a főispáni állásra

Lett is erre olyan felháborodás és láрма a kormánypárti táborban, a milyen a megyeháza termében emberemlékezet óta nem fordult elő. A megyei kormánypárt által óriási számban berendelt „mezei hadak” a kiadott vezényszóra éktelen ordítózásban törtek ki, nagy hangon kiabáltak: „Eláll!” „Le vele!” „Üljön le!” A mérsékelt elemek közbeszóltak: „Hallgassuk meg!” Mig végre Melczor Gyula alispán felállt s ezeket mondotta: Uraim! Nem azért jöttünk ide, hogy lármázzunk, kiabáljunk, orditozzunk; hanem azért, hogy a szőnyegen levő tárgy felett higadatan tanácskozzunk. Egyébaránt kóstolól igen jól jött ez ki, legalább megláthatjuk: milyen lesz jövőben a megyei élet és a közgyűlés képe. Mig azonban ez az idő elkövetkeznék, arra kérem a t. értekezletet, hogy hallgassuk meg egymást!

Erre azután csend lett.

Lehoczky tanító azután tovább olvasta határozati javaslatát, melynek értelme körülbelől ez: Fejezze ki Borsodvármegye határtalan bizalmát, szeretetét és ragaszkodását báró Vay Béla főispán iránt; azután kérje föl a miniszterelnököt és a belügyminisztert, hogy a megye békéje és nyugalma érdekében báró Vay Bélát főispáni székében továbbra is hagyja meg; de ha netalán ezt a körülmények nem engednék, olyan egyént ne állítson a megye élére, a kinek társadalmi és politikai szereplése a közbéke és nyugalom fenmaradására garanciát nem nyújt. (Helyeslés.)

Dr. Tarnay Gyula nem látja szükségét annak, hogy báró Vay Béla főispán iránt a megye most bizalmának kifejezést adjon. Hiszen a megye oly élénken és több ízben kifejezte már ezt. Hanem azt látja, hogy most oly egyének akarnak báró Vay Bélának bizalmát szavazni, a kik a főispáni jubileum alkalmával ennek ellene nyilatkoztak. Ebben a bizalmi nyilatkozatban tehát — mondja szóló — több a furfang, mint az őszinteség. Báró Vay Béla érdemeit tolják előtérbe Miklós Gyulának a rovására. E két férfiut egymással szembe állítják. Pedig e két egyén között elvi differenzia nincsen. Ellenzéki korifensok vették az ügyet kezükbe, hogy pressziót gyakoroljanak a kormányra. Pedig mind hiába! A főispáni állás bizalmi állás, azt alulról befolyásolni nem lehet. Az előttem szóló . . .

Kubik Béla: Az is korifens?

Dr. Tarnay Gyula (zavartan ránéz Lehoczkyra.) Az (Általános derűtség!)

En nem félek Miklós Gyula főispánjától (Egy hang: tudjuk!) mert ő benne az ügybuzgalom, munkaszeretet és ritka erély fog összpontosulni. (Egy hang hátulról: Menjen Árvavármegyébe! Egy másik hang: Vagy az oláhok közé kulturfőispánnak!) Tudom, hogy ő itt a vármegyében politikai mozgalmat sohasem kezdeményezett.

Bizony Ákos: Honnan tudja?

Dr. Tarnay Gyula: Tudom, mert itt voltam.

Bizony Ákos: En is itt voltam.

Dr. Tarnay Gyula: Ő minden alkalommal közgazgatási ügyben gyakorolt kritikát. Azért a megye nyugalmanak és békéjének érdekében kérem az egybegyűlteket, hogy nyugodtan nézzenek a kormány határozata elé. (Nagy derűtség.) Izgatottság csak azóta van a vármegyében, mióta az alispáni hivatal-

ban a lélekharang szól. (Nagy zaj. Felkiáltások: Eláll! Eláll! Üljön le!) Nem az özönvíz következik Miklós Gyulával, hanem a hatályos ellenőrzés.

Orczy Gyula azt hiszi, hogy nagyon fontos okok azok, melyek miatt báró Vay Béla főispáni állását elhagyja. Nem bánom — mondja szóló — fejezzük ki bizalmunkat a volt főispán . . . (Felkiáltások: Nem volt, még most is az!) hát a jelenlegi főispán iránt, de ennél tovább ne menjünk. A demonstráció alkotmányunkkal ellenkezik . . .

Kovács Lajos: Hogy ellenkeznek?

Orczy Gyula: Ellenkezik, mert a kormány független és felelős.

Bizony Ákos: Független lefelé!

Terhes Lajos a határozati javaslatokat veszi bírálat alá, azután elfogadja Orczy Gyula indítványát, hogy t. i. fejezze ki Borsodvármegye osztatlan bizalmát báró Vay Béla főispán iránt, a kinevezés elleni pressziót pedig perhorreskálja.

Lichtenstein József mikor a meghívót elolvasta, nem tudta, hogy az értekezlet az utód felett is kritikát fog gyakorolni. Méltóztassanak — mondja szóló — először azt tisztázni, hogy mit akarunk. Ha csak annyit akarunk, hogy báró Vay Béla főispán iránt tiszteletünket és bizalmunkat fejezzük ki, ahhoz szívesen hozzájárulok, de tovább én sem mennek. En azt hiszem, hogy pótolhatatlan ember nincs. Tisza Kálmán is pótolhatatlannak tartották, mégis jött utána különb férfiú

Dr. Sugár Gyula az előtte szólóval egyetért. Beszél az egyszeri kovácsról, a ki nem oda ütött, a hova akart. (Bizony Ákos azután kiigazította, hogy a kancsal mézáros volt az, a ki nem oda nézett, a hova ütött.) Beszél a szakács mesterségről, végül oda lyukadt ki, hogy: „minden okos embernek vannak ellenségei.”

Diószeghy György a főispán hazafias érdemei, a közigazgatás terén kifejtett eredményes működése előtt szintén meghajlik és szívesen lerója a hála és szeretet adóját. Ha azonban a fejedelmi kegy őt egy magasabb állásra emeli, a jövőre nézve agódmak nem táplál. Bizom — ugymond — a kormány bölcsességében: (Felkiáltások: Elhisszük!) hogy utódjával olyan férfiut fog kinevezetni, aki alatt a béke, rend és nyugalom nem fog megzavartatni. Meg vagyok győződve, tek. képviselő testület . . . (Általános derűtség. Felkiáltások: Értekezlet!) t. értekezlet, hogy a vármegyében teljes nyugalom fog uralkodni, azért Orczy Gyula és Lichtenstein József indítványát elfogadom. (Helyeslés.)

Bizony Ákos szeretett volna néma szerepet játszani, mert ez specialiter megyei kérdés, mi városiak — ugymond — csak másodsorban vagyunk általa érdekelve; de miután itt olyan dolgok említettek föl, melyeket lehetetlenség hallgatással mellőzni, kénytelen vagyok fetszólalni. Orczy Gyula úr előadást tartott nekünk a független magyar parlamentarizmusról. Előadásából azt a következtetést vonja le, hogy mi csak fizessünk és hallgassunk. Csodálkozom, hogy éppen Orczy Gyula úr mondja ezt, a ki egyszer ebben a teremben az 1847-es dolgok fölött Mocsary Lajossal oly erős depattokat küzdött. Hát mi is értünk ehhez a dolgokhoz egy kicsit. A főispán nemcsak a kormány bizalmi férfia hanem a vármegyének első tisztviselője. (Felkiáltások: Az az alispán.) Igen, az alispán választott, a főispán pedig kinevezett első tisztviselője, a ki ott ül mindig az elnöki székben. Ha a kormány nem olyan egyént akar abba az elnöki székbe ültetni, a melyet a közbéke, rend és a közigazgatás érdeke megkíván, akkor a megyének nemcsak joga, de kötelessége fel-emelni tiltakozó szavát és figyelmeztetni erre a kormányt. En erős ellenzéki ember vagyok. Az voltam gyermekésemfőtől fogva s azt hiszem, hogy mint ellenzéki fogok meghalni, mert a mostani örökös kormányrendszer mellett nem remélem, hogy az én életemben a viszonyok jóra forduljanak. En nem télek, bárki ül is abban az elnöki székben. Ha ott olyan ember ülne, a ki a megye polgárainak nyugalma veszélyeztetné, az egyéni szabadságot korlátozná, mert az akció reakciót szül, a nép jogos felháborodása előbb-utóbb kitörne s alajában megrázkódatná azt elnöki széket. Azt mondja Tarnay úr, hogy ezt az egész dolgot ellenzéki korifeusok intézték. Tessék megnézni a meghívó listát, a felhívást a kormánypártnak több tiszteletreméltó tagjai is aláírta. Ha abban a felhívásban csak annyi volna, a mennyit abból Lichtenstein József úr kimagyaráz, akkor én nem irtam volna azt alá. (Élenk derűtség.) Főispánválság van abban megírva és így joga van a vármegyének nemcsak bizalmat szavazni báró Vay Bélának, a kit Orczy Gyula úr már „volt főispán”-nak címzett. (Élenk derűtség), hanem joga van felszólalni: és állást foglalni a jövő emberével szemben is, mert most a vármegye életérdekéről van szó. Nem szívesen mondok valakinek kellemetlenségét, de most nem kerülhetem ki. Kimondo m azért itt szemtől-szembe, hogy én dr. Miklós Gyulát a főispáni állásra nem tartom kvalifikálnak. Ez az én nézetem. Ha az az elméleti és gyakorlati képesség, a mivel ő bír, elég egy főispánnak, akkor minő kvalifikációt kívánjunk a szolgabírótól? Az ő boldogult édes atyja, a ki bizonyára volt olyan derék ember, mint ő, főszolgabíró volt Borsodvármegyében. Miklós Gyula főispánválsága Borsod-

megyére szerencsétlenség lenne, éppen azért állást kell foglalnunk esetleges kinevezetése ellen. Elfogadom Bottlik Lajos határozati javaslatát. (Lelkes éljenzés).

Orczy Gyula: Bizony Ákos úr ugyancsak neki gyűrűközött, hogy engem megczáfoljon.

Bizony Ákos: Oh, dehogya! (Derűtség.)

Orczy Gyula: Úgy beszél a jövőről, mintha hypnotizálva volna. Furcsa dolog volna, ha a kormány a főispáni állások betöltésénél a 65 vármegyét megkérdezné és azok érzelmei szerint járna el.

Bizony Ákos: Hát Hontmegyében nem visszahívták jelöltjét a kormány?

Dr. Miklós Gyula (csendes hangon) Az nem Miklós Gyula volt!

Orczy Gyula: Én a főispáni állásra az egész vármegyében csak is Miklós Gyulát tartom kvalifikálnak, azért nem félek a jövőtől.

Több percnyi várakozás után senki sem szólva föl, Rökk Pál elnök a felszólalók száma után kimondta a határozatot, mely szerint az értekezlet báró Vay Béla főispán iránt szeretetének, bizalmának és ragaszkodásának ad kifejezést, a jövő főispánal szemben — semminemű állást nem foglal.

Ezzel az értekezlet véget ért.

Néhány szó az „Esz után köpönyeg” című cikkre.

Ez ugyan bátran el is maradhatott volna, mert a hol jóakarató felvilágosítás, az ügy közérdekű fontosságához illő komoly megokolás helyett, az ügyre nem tartozó személyeskedő állítások s az elbizakodottság gúnyos sértő kifejezéseivel találkozom, ott felmentve érezhetném magam minden további szó alól. Nehogy azonban igen tisztelt Porcs tanár úr csakugyan elhigye, hogy — mint mondja — megijedtem saját bátorságomtól, s e félelem befolyása alatt kitagadtam szegény cikkcekském: ezennel tiszteletteljesen kijelentem, hogy az „Egy tanító” név alatti cikkért az apaságot nemcsak elvállalom, hanem a mit abban mondtam, ma is magaménak vallom és állítom, mert én még sohasem voltam olyan bátor, hogy saját bátorságomtól meg kellett volna ijednem. A mit irtam, megirtam, s azt a mit megirtam, soha vissza nem vontam. Hogy cikkcekském megkeresztetlenül bocsájtottam ki az apai házból, az csak onnan van, hogy még én akkor abban a hitben voltam, hogy valamely ügyszó való hozzászólásnál azt szoktuk nézni, hogy mit mond ehhez valaki? s nem azt, hogy ki az a ki mondja? Aztan nem akartam én azzal kartársaim előtt reklamot csinálni, előttem csak az ügy lebegett, s ha azt a cikket más ember írta volna meg a tanítókról oly fitymáló hangon, nem Porcs tanár úr, én arra akkor is éppen azt irtam volna. Hogy mégis ne a névtelenség álarca alól beszéljek, úgy eszeltem ki a dolgot, hogy a ki akarja, mégis megtudhassa, ki az az egy tanító, személyesen vivén el cikkcekském kéziratát e b. lapok segédszerkesztőjéhez, a ki nevetem ismeri. S ha Porcs tanár urat érdekelte kitétem, nem nagy fáradságba került volna azt a szerkesztőségnek megkérdezni, a hol bizonyosan nem tagadták volna meg tőle azt a csekély szolgálatot, hogy nevetem megmondják.*)

Hogy én „pár év óta gondolkozom a felvételi vizsgáról, azzal én a világról sem előztem meg a felvételi vizsga behozatalát, mert a mint mondani méltóztatik, 1893. év őszén volt felvételi vizsga, az 1894-ik év őszén hogy nem lesz, én azt még akkor nem tudhattam, de még csak feltételezni sem mertem, hogy éppen akkor, mikor Porcs tanár úr annak védelmére kardot rántván, oly kiméletlenül vagdalózik a szegény tanítók védtelen sorai között, hogy akkor, mikor a tisztelt tanár úr oly fenhangon hirdeti, hogy mennyire „elengedhetlen kötelességet teljesít a gymn. előjárásága, a mikor a felvételi vizsgát megköveteli,” az az előjáráság a felvételi vizsgát beszüntesse. Mig be nem szüntette pedig talán gondolkozhattam fölötte, ha pedig 93-ban is, 94-ben is gondolkozhattam, akkor két éven gondolkozhattam, kettő pedig már én előttem egy pár. Aztán hogy azért előztem volna meg gondolatommal, hogy elejét szerettem volna venni, mert féltem tőle, hogy azzal nekem léptek a tyúkszememre, nem biz'a kérem! Hiszen tudtommal egy tanítványomat sem buktatták meg a felvételi vizsgán, sőt — a mi nem is volt egészen szabályos

*) Csak akkor szoktuk megmondani, ha erre a cikk-írójától felhatalmazást nyerünk. A jelen esetben arról nem volt szó.

eljárás, — harmadik osztálybeli tanítványomat vették fel a gymnáziumba, pedig csakugyan okos emberek voltak azok az izr. tanítók, akik azt kívánták, hogy csak az V-ik osztályból vétessenek fel tanítványaik a gymnáziumba, mert bizony minden évfolyamnak megvan az ő maga elvégezni valója. Hogy van tanár úrknak gyenge tanulójuk, azt biz én elhiszem, sőt tudom is, hogy iskolánkból is van, a kit mi itt 6, mond hat esztendőn át sem tudunk megtanítani egészen folyékonyan olvasni, a ki most már negyedik esztendőre jár a gymnáziumba s atyja állítása szerint ma sem tud olvasni. Az ilyeneket bizony nem kellene felvenni a gymnáziumba, a kik 12—13 éves korukban is csak IV osztályú elégséges bizonyítványt hoznak.

A mi a megjelenik és Jelinek (úgy tudom, így hívták!) szókkal való kaczerkodást illeti, hát az nagyon helyén van, a karzati publikumot sem kell elhanyagolni, hisz az tapsol legjobban. Annyira csábit ez a példa, hogy nem tagadhatom meg magamtól, hogy én is egy hasonló reprodukljak:

Virgács, pogácsa és Petőfy

hogy illik ez össze?

Virgács alatt sok gyermek sirt

Pogácsához vesznek sok zsirt

Petőfy szép verseket irt.

Igy illik ez össze!

Hogy tisztelt tanár úr nem tarthat engem „maga szőrű” embernek, azért én semmi módon nem neheztelek. Hogy az vagyok, soha sem állítottam, sőt nem is óhajtottam. A mi azt a szép mesét illeti az egerekről és macskáról, a hasonlat benne talán kissé mégis merész, de még ha csakugyan úgy volna is, hogy mi tanítók olyan kis egerek vagyunk a tanár úr macskaságához képest, én igazán még akkor sem kötném föl rá a csengőt, arra nincs szükségem, hiszen van nekem — kis egérnek — egy kis zugom, — a lelkiismeretesen betöltött kötelesség megnyugtató érzete — a hová megvonulva, biztos menedéket talállok minden fenyegető kandurkörök ellen, ha még olyan éles is az.

Kulik Márton, ág. ev. tanító.

H I R E K.

Herman Ottó beszámolója.

Városunk déli választókerületének nagynevű képviselője — mint már említettük — a jövő vasárnap f. hó 30-án fogja beszámoló beszédét megtartani. Ünnepeles fogadására a párt részéről a kellő előkészületek már megtették ugyan, de miután demokratikus szellemű képviselőnk határozottan azon kívánságának adott kifejezést, hogy beszámolóját a legpuritánabb egyszerűségben akarja megtartani a kérte, hogy személyét illetőleg minden óváció mellőztessék — a további intézkedések félbehagyattak. Ezért ünnepeles fogadtatás nem lesz.

A beszámoló beszéd a t. csizmadia ipartársulat kandia-utcai áruházi helyiségében fog megtartatni, délután 3 órakor.

Ezen előreláthatólag nagyszabású beszéd meghallgatására reméljük, hogy városunk polgári tekintélyes számban fognak megjelenni.

— **Vitéz katonáink,** a kik mádi Kovács György hadtestparancsnok vezénylete alatt Balassa-Gyarmaton hatalmasan elverték Lobkovitz herczeg hadtestét, vasárnap érkeztek haza városunkba. A kiállott nagy fáradságuk nem vettek erőt rajtuk. Megérkezésük után vidám lélekkel és ruganyos léptekkel foglalták el helyüket a lakotnyákban. Különösen kitüntették magukat egy évvel önkénteseink, kik tegnap reggel ezredraporton voltak s hozzájuk Rozenzweig ezredes német nyelven elismerő szép beszédet intézett, mely magyar nyelvre fordítva a következőleg hangzik: „Uraim! Örülök, hogy szemben állhatok ma önökkel, kik nemsokára letéve a tisztvi vizsgát, körünkbe fognak lépni. Önök a lefolyt nehéz napok alatt a kitartásnak, buzgóságnak és katonai fegyelemnek oly szép tanúbizonyságát adták, hogy örömmre fog szolgálni mindenkor visszaemlékezni az 1893/94-ki szolgálati évre. Általában kijelenthetem, hogy négy évi ezredparancsnokságom ideje alatt az önökhez hasonló kitünő önkéntes csapatom nem volt. Szívesen fogok önökkel találkozni, ha a katonai élettől vissza vonulva, ismét polgári hivatásuknak fognak élni. Szívesen mondom dicséretet az önkéntes orvosnövendékeknek is, kik megmutatták, hogy komoly időkben is fogják tudni kötelességük teljesítését. Sokáig éljenek!”

— **A polgármester lakomája.** Soltész Nagy Kálmán kir. tanácsos, polgármester, a daláregylet elnöke estélyre hívta meg szombaton a miskolczi daláregylet tagjait, melyen a daláregylet működő tagjain kívül jelen voltak még: Porcs János, Bársony János, Soltész Nagy Albert, Petró József, Tóth Pál, Hesz Miklós, Pataky Sándor és Forster Rezső választós, a vendégeket a házigazda és szerető mánynyi tagok. A vendégeket a legszívesebben, s méltó, kedves neje fogadták a legszívesebben, s

csakhamar a legvigabb hangulat, vigság és kedélyesség lett az uralgó. A daláregylet több münegyest adott elő a fölük megszokott művészi ihlettel, s azután a gazdagon megterített asztalhoz szelította a házigazda kedves nőjének csengő szava s megkezdődött a valódi mulatság. Az első felköszöntőt Porcs János mondotta, poharát az egylet kiváló érdemű elnökére tritvén, utána Tóth Pál az ő varázsszavával, az ő ékesen hangzó nyelvezetével köszöntötte fel a daláregyletet, az egylet volt elnökét: Kun Kálmánt, majd a család legdrágább kincsét: Elzácskát és Irma-cskát. A felköszöntők után a daláregylet gyújtott rá egy pár jó motivimu népdalra, ami fokozta nagy mértékben a hangulat kedélyességét. Tartottak még felkö-zöntöket Kun Kálmán, a töle megszokott rövidséggel és pompás humorral, Petró József, Soltész Nagy Albert, Pataky Sándor és Schlösinger Armin. A kedélyes mulatság 11 órakor ért véget s a vig társaság lelkes éljenzés közepette távozott az egylet kiváló elnökének otthonából.

— **Lelkesválasztás.** A sajó-vámosi ev. ref. egyházban vasárnap, e hó 23-án ment végbe a lelkesválasztás. Az egyház hívei nagy többséggel Simon István harmaczi lelkeszt választották meg. A választás ellen azonban — mint halljuk — a kisebbségben maradt párt óvást ad be.

— **Ujabb fegyelmi vizsgálat a miskolczi kórház ellen.** Említettük, hogy Dávid István egri lakos, az egri megyei főorvos utján a belügyminiszternél feljelentést tett, hogy a miskolczi kórházban, midőn komplikált lábtörésben feküdt, az ápolók ütötték-verték, több ízben meg is kötötték és betegsége ideje alatt orvosi kezelésben egyetlen egyszer sem részesült. A belügyminiszter a vizsgálatot akkor elrendelte, amely Borsodvármegye alispánjának intézkedésével meg is történt, még pedig azzal az eredményvel, hogy Dávid István panasza nem felel meg a valóságnak. Ezen vizsgálat eredményével az egri megyei fő-és tisztvi orvosok nem elégedtek meg, hanem a belügyminiszter előtt tett felterjesztésükben a vizsgálatot „törvény ellenesnek” nyilvánították, a mennyiben sem a panaszló Dávid István, sem pedig az egri orvosok, kik utólag is gyógykezeltek és megvizsgálták a miskolczi kórházról kijövele után Dávid Istvánt — kihallgatva nem lettek. Miután előterjesztésükben az egri orvosok erősen állítják, miként Dávid Istvánt nem orvos, hanem laikus gyógykezelte és hogy tényleg meg is kinezottatott amit az bizonyít, hogy kezein látszottak a kötél nyomai — a belügyminiszter újabb vizsgálatot rendelt el arra nézve, hogy Dávid István a miskolczi kórházban voltakor részesült-e folytonosan orvosi gyógykezelésben továbbá a két panaszló egri orvos és Dávid István kihallgatása is elrendeltetett.

— **Eljegyzés.** Soltész János miskolczi polgár szeretetreméltó, kedves és bájos leányát Ilonát, e hó 23-án jegyezte el Rükker Rajmund a diósgyőri vas- és aczélgyár szövetkezetének fiatal, törekvő és tiszteletben álló hivatalnok.

— **A kitüntetett 29-ik vadászászlóalj.** A balassa-gyarmati kir. gyakorlatok alkalmával ő felsége a király élőszoval tüntette ki a városunk hadállományához tartozó 29-ik vadászászlóaljat. A szintén városunkban állomásozó 5. számú gyalogezred ugyanis az ellenséggel szemben oly helyzetben volt, hogy vissza kellett vonulnia, de akként, hogy visszavonulása által az ellenség előre ne nyomulhasson, illetve elfoglalt posztójából őt ki ne szoríthassa. Hogy a visszavonulás az 5. gyalogezred által minden veszély nélkül megtörténhetett, ez csakis a 29. vadászászlóalj kitünő védelmének volt tulajdonítható. Folytonos ercs tüzeléssel s oly elszántsággal verték vissza az ellenséges tábor, hogy a király maga elé hívatta Mikroá Vilmos alezredest és személyesen adta tudtára kitüntető elismerését. A gyakorlat után Mikroá alezredes buzdító beszédet mondott a legénységhez és 596 legényének saját költségén 1—1 liter bort adományozott.

— **A miskolczi Tanügyi-kör közgyűlése** f. szept. 29-én, szombaton délután 3 órakor leend a ref. felsőbb leánynevelő-intézet 4. számú termében, melyre a kör alapító, rendes és pártoló tagjait tisztelettel meghívja Miskolcz. 1894. szept. 24-én Tóth Pál, elnök.

— **A miskolczi athleta-kör** f. évi szeptember hó 29-én, szombaton délután megkezdte működését. A gyakorlatok hetenkint háromszor az első meghatározandó napokon fognak megtartatni. Miskolcz. 1894. szept. 24. Gálffy Ignác, igazgató.

— **Orgonaszentelés.** A miskolczi felső róm. kath. egyház templomának díszes orgonáját mult vasárnap szentelték föl ünnepelesen. A szentelési szertartást Blazsejovszky Fereacz apát-plébános, mint kerületi esperes végezte, az orgonán pedig — melyet Auguster József pécsi orgona építő készített — Póta László játszott. A templom egészen megtelt városunk intelligens közönségével s az egyház híveivel. Az orgona az egri érsek hozzájárulásával a hívek adakozásából épült, melynek létrehozásában nagy érdeme van az egyház buzgó lelkipásztorának: Párvy Alajos plébánosnak. Sok ily derék lelkipásztort adjon az Úr a magyar hazának!

— **Csendőri brutalitás.** Tóth József sajó-vámosi lakos ellen a csendőrséghez még szept. hó 10-én panasz érkezett, melyben őt lopással vádolták. A csendőrök el is fogták s vallatni kezdték. De ő, ártatlan lévén — vallani nem akart; ekkor a csend-

örök vasra verték, de miután még mindig tagadásban volt, egy hordódoronggal fejét úgy össze-vissza verték, hogy arca a vér aláfutások következtében megfeketedett, és agyrázkódást szenvedett. Tegnap szállították be a kórházba s miután élet halál között lebeg, a kir. ügyész kihallgatását rendelte el. Lapunk zártakor teljesen eszméletlen állapotban van. A csendőrök ellen a kir. ügyészség fegyelmi vizsgálatot kért.

— Egy általános folttisztító-szer, mely minden foltot a ruhákból biztosan és nyomtalanul eltávolít, már régóta égető szükségé vált, főképen a könnyű és világos öltönyök idényében. Egy olyan kitűnő szer egy angol legújabb találmánya, hozzátevé még, hogy igen olcsó, mert darabja csak 20 kr. Ez „Rose” általános foltzappana a „rózsá”-val; a „rózsára” mint védjegy ügyelni kell és minden módszert határozottan visszautasítani, mely mindent, gyógyszerárakban, gyógyárú, diszmtáru-, rövidáru-, illatszere- és fűszerkereskedésekben kapható. Nagyban és ha esetlegesen készlet valamely helyen nem volna, 25 kr. előre beutalása mellett bérmentve küldetik Visnya Sándor által Pécsen. MISKOLCZON kapható: Szabó Béla droguista, Kálnai Lipót, Máhr Károly, Bodnár Gyula, Hesz Jenő, Nagy Miklós, Schönwald és Braun uraknál

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: Dr. Németh Imre.
Kiadó: Wesselényi Géza

177, 238, 268
1894. sz.

Árverési hirdetés.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §. értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szerencsi kir. járásbíró 540 2765/92, 2899/94. számú végzése által Orosz Ferencz (100 frt), Pollák Mór (158 frt) javára Sávary József és neje Német Zsófia ellen 255 frt tőke, különböző lejárat napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 79 frt 57 kr. perkoltségekvetelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság le- és felülfoglalt és 782 frtra becsült házi butorok, eszközök, szórórosta, olajütő, pergelőüst, 1 szapuló, 1 taposó kád, 9 vasrúd, eke taligával, 140 zsúp, buza, gabona, árpaszalma, 2, ló 1 szekér, napraforgó-daráló, járgány-malomkő, olajütő-sajtóból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 2793/94. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínen, vagyis Csanádon végrehajtást szenvedettek lakásán leendő eszközésére 1894. évi szeptember hó 27-ik napjának délelőtt 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladni fognak.

Kelt Szerencsen, 1894-ik évi szept. hó 16.

Hegymeghi László

kir. bir. végrehajtó.

Az első szegedi cs. és kir. szab. műtrágyagyár

részvénytársaság

ajánlja a nagyérd. gazda-közönség figyelmébe saját gyártmányu és szavatolt növényi-tápanyag tartalmu

fospor, nitrogén, káli

6-6

műtrágyáit,

nemkülönbön szabadalmát képező

különlegességeit

mindennemű gazdasági növényekre.

A képviselettel a közönség kényelmére

Révész Miksa urat

(gazdasági ügynökség)

Miskolczon, Széchenyi-utca 124. sz. biztuk meg.

Kitűnő zománcu konyhai és főzőedények.

AZ EPERJESI NÉPBANK

kályhagyára

ajánlja tiszta fehér, teljesen tűzálló agyagból készült fehér-, színes-, ó német-chamois és majolika

cserépkályhát

valamint diszes kandalló-kandallós kályhát és takaréktűzhelyeit, melyek ez iparágban első rangot foglalnak el és számos elsőrendű kitüntetésben részesültek.

Jutányos árak mellett a legszolidabb kivitel biztosítatik.

Egész épületek kályhaberendezését tetemes árengedménnyel vállaljuk el.

A kályhák felállítását a saját kipróbált szakavatott állítóink végzik.

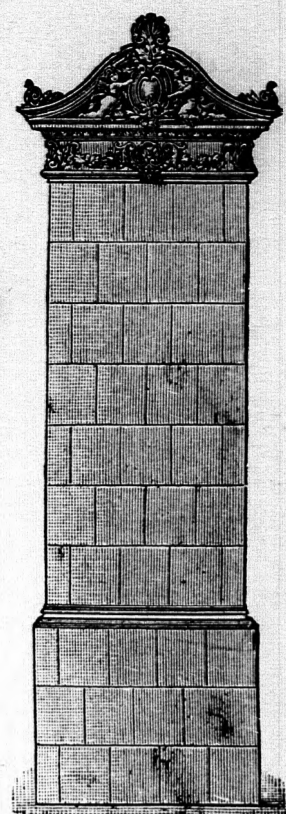
Főraktár: Eperjesen (Sárosmegye.)

Bizományi raktár és képviselő: MERKL GYULA vaskereskedő Miskolcz.

Mintakönyv és árjegyzék kívánatra bérmentve.

4-6

Lef. Lanc. vadászfegyver, patronok, szobafegyver és töltény.

Öntött vaskályhák és takaréktűzhelyek.

Mindennemű ókszer- és órajavitások gyorsan és jutányosan készíttetnek. Védki megrendelés k gyorsan, pontosan és lelkiismeretesen eszközöltetnek.

BURGER L.
ÓRAS és ÉKSZERESZ
MISKOLCZON, Széchenyi-utca 123. sz. a., Tóth Pál-féle házban.
Angol és svajczi órák raktára.

FALI- ÉS ZSEBÓRÁK JEGYZÉKE.

Nagy inga óra	7.80 frttól felj.	Finom ezüst anker remontoir kettős fedél	14.— frttól felj.
„ „ ütőóra	11.— „ „	Fali járó keret óra	1.20 „ „
„ „ negyedóra ütő	25.— „ „	„ „ ütő	2.20 „ „
Francia ébresztő	2.20 „ „	Valódi tullaórák	14.— „ „
Vasuti	3.— „ „	„ „ dupla köpeny	20.20 „ „
Irodai kerek fali óra 8 nap felhuzó	3.80 „ „	Kis inga járó óra	5.— „ „
Nickel hengeróra	4.— „ „	Ugyanaz ütővel	7.— „ „
Finom ezüst hengeróra	5.— „ „	Vasuti ébr. óra naptárral	3.50 „ „
„ „ horgonyóra	5.50 „ „	Renaissanc stíli inga óra	12.— „ „
„ „ remontoir	7.50 „ „	Ugyanaz ütő szerkezettel	17.— „ „
Duplafedelű ezüst rem.	9.— „ „	Egyszerű kakukos óra	5.— „ „
Ezüst anker remontoir	10.— „ „	Svájci ház kakukos óra	8.— „ „
Fin. női heng. órakulesos	13.— „ „	Disz serkentők	8.— „ „
Finom női arany hengeróra dupla fedél	18.— „ „	Ebédő órák	16.— „ „
Finom ezüst anker rem.	12.— „ „	Fali serkentő óra	3.50 „ „

14 próbás aranygyűrűk 1.50-től feljebb. Arany függők 1.20-tól feljebb, Valódi gyómantgyűrűk 7 frttól feljebb. Fülbevalók 7 frttól feljebb, Ezüst láncok 2 frttól feljebb.

6-15 KOSSUTH-ÉBRESZTŐ ARCZKÉPPÉL 2 FRT 60 KR.

C SERÉPKÁLYHÁK.

A diós-győri kályha- és terracottagyár nagymennyiségű kész

cserépkályhákat

tart raktáron s azokat a n. é. közönség figyelmébe ajánlja.

A kályhák árai jutányosak.

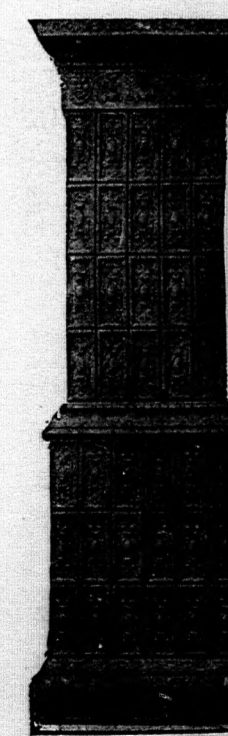
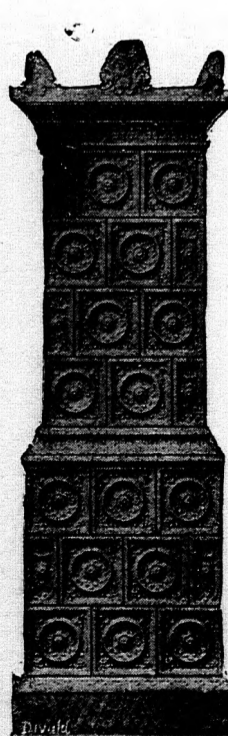
A kályha anyagminősége felülmulhatatlan Kivitele kifogástalan.

4-6

Megrendelések a

miskolczi gőztéglagyár

részvénytársaság miskolczi irodájába intézendők, (Püspök-utca 5.) a hól is a mintarajzok megtekinthetők.

Elegáns úriruhákat Lichtmann József

férfiszabó Széchenyi-utca 134. szám, a Lloyd-szállodával szemben.